

День народження Чіпа

Чіп жив у дитячому садочку. Скільки себе пам'ятав. Він і не уявляв собі іншої оселі, та й діти його любили. Ну скажіть, який дорослий любив би блакитного слона? Дорослий неодмінно зауважив би, що слон повинен бути сірого кольору. А от Чіп так не вважав. І діти теж. Блакитний — це дуже гарний колір.

Чіп ніколи не виходив з кімнати, проте знав чимало. Бо діти — народ цікавий. Цілісінький день Чіп грався з дітьми, а коли вони лягали спати, то сидів на ослінчику. Сам він ніколи не спав удень. Охоче позував, коли малята малювали його. Не сердився навіть тоді, коли Наталочка розфарбувала йому хобот червоним кольором.

“У цьому щось є...” — подумав Чіп і хотів погладити хоботом дівчинку, проте Наталочка погладила його сама.

Коли діти розходилися по домівках, Чіп сумував. Особливо довгими зимовими вечорами. Проте для смутку часу було мало. Чіп любив працювати, і найбільше — підливати квіти. У глибині душі Чіп знав, що найкращі в світі підливальники квітів — це слони. Як дрібненько вони розсіюють воду своїм хоботом! Наче з найменшої поливалки. Чіп міг за один раз набрати у хобот ціле відерце води.

Чіп і в сусідні кімнати заходив підливати вазони, проте у його гру-

пі квіти були найкращими. Взимку Чіп старався ще більше. Бо любив, коли за вікном йшов сніг, а на підвіконні цвіли квіти, нагадуючи про літо.

Напередодні Нового року Чіп святкував свій день народження. Грудень взагалі-то місяць похмурий, а художникові на фабриці іграшок захотілося, щоб стало трохи світліше, і він зробив Чіпа блакитним. Усі Чіпові братики і сестрички були сірого кольору, а от блакитним був лише він.

Як завжди, перед днем народження Чіп позбирав з килимка всі порошинки. Не кожен знає, що слон своїм хоботом може підняти і найменшу пилінку, і найбільшу колоду. Потім влаштував свято для квітів — справжній дрібнесенький дощик. А вже потому ретельно викупався сам, поливаючи себе з хобота. Чіп не любив нечупар, які залишалися брудними навіть у свій день народження.

Сьогодні блакитний слон вирішив лягти спати раніше. Він прилаштувався біля батареї на килимку, щоб добре висохнути і завтра виглядати цілком пристойно. Чіп лежав і дивився, як за вікном пролітають легенькі пухнасті сніжинки, милувався їхнім химерним танком, аж поки не заснув...

Снилася Чіпу далека Африка, палюче сонце і пальми. Перед кожним днем народження йому завжди снівся цей сон.

Коли слоник розплющив очі, в кімнаті було ще напівтемно. Лише від ліхтаря за вікном падала легенька смужечка світла.

— Вітаю тебе, Чіпе! — почувся зовсім поруч ніжний-ніжний, мов тонке срібло, голос рожевої Квітки.

— Дякую, — Чіп задивився у сутінки і наставив хобот, бо саме ним він відчував запахи. — Як гарно і ніжно ти пахнеш! Ізнову розквітла у цей день...

— Звичайно, — гойнула блідо-рожевим капелюшком Квітка кактуса. — Я хоч і не люблю вологи, але від твоєї чуйності росту і розцвітаю.

Квітка засоромилася і зарум'яніла. Вона стала такою гарною, що у Чіпа від ніжності забігали лоскідки по хоботу і спині.

В цю мить до слоненяти підбігли всі іграшки, а велика лялька Катя з білявим кучерявим волоссям скоромовкою пролепетала:

— Прийми вітання, слоненя, тебе ми любимо щодня...

— Дякую, — втішився Чіп. — Ви навіть віршика склали!

— Це Пожежна Машина склала, — відповіла Катя. — Може, трішки і незграбно, але від душі.

— Навіть дуже зграбно, я просто зворушений... — Чіп хотів ще щось додати, але в кімнату зайшла вихователька й увімкнула світло.

Діти поміж собою називали її просто Даринкою, бо вона була ще дуже молода.

— Чудасія! — тихо прошепотіла вихователька, завмерши на порозі. — Кактус знову розквітнув.

Даринка чомусь навшпиньки перейшла кімнату, обережно взяла кактус і перенесла на стіл.

“Знову про мене забула, — ображено подумав Чіп. І тут же спохватився: — Та через таку гарну квітку можна про все забути... Мою Квітку...”

Чіп називав цю квітку своєю, бо вона щороку розцвітала саме для нього. Тільки шкода, що, крім слоника, цього ніхто не знав.

Даринка хитрувато поглянула на Чіпа, та вже почали сходитися діти. Коли вони вдосталь намилювалися квіткою кактуса, коли вже поснідали, Даринка підійшла до Чіпа і взяла його на руки.

— Діти! Сьогодні у Чіпа день народження, — сказала вона і посадила блакитного слоника на столі біля кактуса. — Я хочу, щоб ви намалювали його портрет. А всі малюнки ми вивісимо в коридорі, щоб їх побачили ваші батьки.

Чіп від утіхи відчував, що стає ще блакитнішим. Він сидів поруч з кактусом, і тонкий, ніжний запах дивної Квітки лоскотав йому вхоботі. Від радості Чіп хотів поворушити вухами, та не міг перед усіма розкрити свою таємницю. Нехай і далі діти думають, що він — звичайна блакитна іграшка.